

Nem rejtőzhetem

a zuhanó hópelyhek fényszórói végigpásztázzák a házat, a szobát, az íróasztalt, egyenként a rezzenetlen arccal szunnyadó betűket, sehova nem rejtőzhetem, kitakarnak a gomolygó alanyi mondatok, a nagy megtartó szimbólumokat leírni fáradt vagyok, fáradt vagyok vig ditirambusokat és daktilusokat kikopogni a lélek ajtaján, fáradt vagyok leírni: én, s te, aki olvasod, önmagadat értsd alatta, a madarakat, a füveket, a fákat, a csörgősipkás rovarokat és galambokat az erkély párkányán, a könyvek behavazott csatamezőin kiegyenesített kaszával összesereglett betűket, fáradt vagyok végignézni magamban a vers kámikázé akcióit, fáradt vagyok a mértéktartó iróniára, aláhulló hajad alatt vacogok, kedvesem, szemembe tűznek a zuhanó hópelyhek fényszórói, most minden csak önmagát jelenti a versben, hó: hó, ablak: ablak, fa: fa, fű: fű, fénylő arccal alvó ólombetűk elpattant véredényei

Elhomályosult arccal

gőzölgő teától párás a szemüveged, mély, forró ködökbe merül szemed, magára marad tőled a világ, milyen leszek, ha majd újra láthatsz amint itt ülök előtted a széken, elhomályosult arccal, elszíntelenedett szemekkel, mint akit kapkodó mozdulatokkal láthatatlan ujjak rajzolnak át a csend két lélegzet közötti örökkévalóságában, hiába integetnék vagy kiáltanék feldúltan, mi lesz, ha már elfelejtem neved, mire szemeid éggel határos tükrébe újra visszatérhetnék, ha már nem ismer rád a nélküled gazdátlan világ, ki vagyok neked, mire ismét felmegy a függöny és kézre kerítenek a reám hulló fények, idegen ruhákban állok előtted, forró ködökbe merültél kedves, keselyűk köröznek a porceláncsésze felett

Aki voltál

az vagy, aki voltál, újságpapír szárnyú
madarak a szélben, a kedves ikonarca a
havas ablakkeretben, az üvegen, halálos
csendben, jégvirágok kúsznak fölfelé, mire
is mennél a verssel, mit kezdhetsz most
a sorok periszkópjával és ezzel az áttetsző
fehér lappal, mely mögött házak, utcák,
lábukon alvó lovak, mint tűhegyre szúrt
menyasszonyfátylas lepkék, az vagy, aki
voltál, sajtó ólombetűkkel szívedben, a
belső látás mondhatatlan esélyével, mintha
visszavonulásod utolsó területeit védnéd
a sárkányrepülőkön érkező levelektől és
hétfejű hópolyhektől

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

„Száll a tavasz...”

Vézna ezüst zivatar rázza a fellegeket:
széttízegő nevetés rezgeti inged alatt
melled örök mosolyát. Száll a tavasz, citeráz
száz falevéllal a menny zengve alázuhanó
húrjain: érted

bomlik a rügy, gügyörész fecsegő pocsolókban a pajkos
víz, szepeg érted a sár,
szisszen a túskebokor, fütyörésznek a messzefutó fák,
érted ereszt gyökeret
réten a vándor eső, puha pára ha völgybe gomolydul,
érted omol lebegő
szőke folyókra: fitos buborék szaporáz a habokban —
érted inognak a lég

harmatozó tenyerén göndörödő sugarak...
Szirmokat áldoz a szél, míg kivirulnak az ing
áttitatott mezején barna virágaid is:
megremegő nevetés leng: tovazáporozó
húrokon éled,

moccan a minden, igézzet a semmi, magasztal a minden,
boldog a semmi — legyőz.